

"אקרא בשמים"

הקורא הפותח ספרי־שירים זה ומעיין

בו, — דומה עליו, כאילו אינו הווייה

לכה ועדינה המקה וישבה לידו, שפ־

תיה נעות בבלתי־נראה והיא מלחשת

באזניו דברי אהבה ועדנה, דברים שיש

בהם משום עצב־לב ואף־על־פי־כן —

נעימים הם, מלטפים ומנחמים; חר־

שיה של משוררת זו דקים ומושחזים

להפליא, היא מבהינה ומבדילה בין גון

קל של צל לבין גון קל אתר של צל,

בין רטט דק לבין רטט דק של עלה

טפל או של קול־ירח, היא שומעת

רוחות כשמוע נגינה וחוי ידה של אם

— מספרים לה אנדות; היא נושאת

טוכבים על גבה ועלים הנובלים ונוש־

רים — על לבה הם נושרים; וערב

שפנה לנטות — היא רואה אותו כמת

ומבהינה בהלויה ההולכת אחריו:

מַעְלֹת לְאַרְבֵּה שֶׁל הַדָּרָךְ

וְאַלֶם שָׁחֹת

וְסִרְפָד.

דְּמַת עוֹטָה שִׁירָאין

תֵּשָׂא נִזְרוּ

עַל כַּתִּיה.

בְּשִׁעֲרֵי־חֲצוֹת יִנְיחוּהָ,

יִרְבְּדוּהָ עֲלִים קְמוּלִים.

ואולם, — הרוך והעדנה של נצה

בת־שׂאול — מושהיים מאד, מתנבשים

לאיזה תוך ממשי שאין להתעלם ממנו;

המשוררת המלחשת מסביעה בך את

קולה הרוגן והוא יתרוגן מעכשיו כאי־

לו מתוכך אתה, ודומה כי הדרך וכל

סביבתך קלט את הווייתך, שלא תעוברך

עוד; כי הדומיות של נצה אינן דו־

מיות אפסיות או אוריריות, הן — פער־

לות ועושות, והן נחרתות בכוחך המד־

• אקרא בשמם, שירים מאת נצה

בת־שׂאול, הוצאת מחברות לספרות,

תל־אביב, תשי״ח.

מין וממשיכות לך:

בְּלִילוֹת הַחַמִּים

תִּרְדָּנָה

לְרַחֵץ גִּוֵן בְּמַיִם,

לְסוּף שְׂאֲרֵן בְּסֹהַר.

ומי יכול וישכח דומיה מדומיות כאלה?

וכשם שהרגשתה של נצה בת־שׂאול

— רכה ועדינה, כן גם לשונת; כל

מלותיה בשיר — דומה כאילו שקופות

הן ורוגנות כשלעצמן רגן הרישי; כמי־

הרים ישרים ודקים — עשויות מליה,

מיתרים מהוחים מתוחים וכל מגע קל,

ואפילו של רוח מצויה — מרעידתם

ומפיקה נגינה מהם:

אִישׁ וְנִתְיָבוֹ,

וְרָקִיעוֹ הַמּוֹרִיק עִם לֵיל,

וְגִשְׁרָיו הָאֲפֵלִים

מִגְדוֹת אֶל גְּדוֹת —

כְּכַתְרִים

לְזֶרְמִים

וְלִתְהָה.

וְשִׁמְשׁוֹ — קִנְחָה,

וְהַגִּיזוֹ —

כְּפִרְחֵי תַמִּים הַשָּׁטִים.

וְעֶצְבוֹנוֹ

עַל אֶרֶץ רִבְהָ.

מלים מעטות, פשוטות בתכלית, והן

מתארות תמונה שלמה ומספרות ספור־

היים מלא של אדם ונתיבו בעולמו, על

יסוריו וצעריו, והכל אומר נגון־לב וגם

הבנה ומחשבה על גורל אדם — וכאי־

לו בנין הוקם בזה.

והו ספרה הראשון של נצה בת־שׂאול

והוא מבליט את יהודה הברור ואת

אפיה הפיוטי הנבדל, והקורא יוסיף

ויקטיב להמשך שירתה.

ל זמורה